

CIÈNCIA-FICCIÓ ALCOIANA

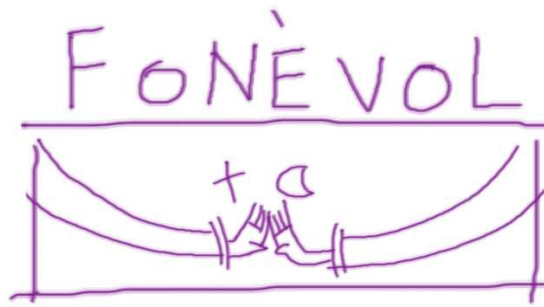
Paloma Ferrer Talens

Ma mare i sobretot mon pare, ho havien enllestit tot la nit passada. La veritat és que a mi se'm va endur Morfeu vora d'onze al sofà i no sé a quina hora es van gitar ells. Ni tan sols recorde com vaig arribar al llit.

Bon matí ja estava ma casa plena de gent. Alguns ja els havia tractat, però d'altres, pense que no els coneixien ni els meus pares, perquè es presentaven els uns als altres. Hi havia sobretot dones, moltes dones, jòvens i no tan jòvens que no les havia vistes mai. No existia en aquell moment cap racó de casa que no hi haguera algú, amb el gotet a la mà, és clar, i xarrant.

La música que tots els anys mon pare posava al picú del meu iaio Pep (son pare), no s'escoltava. Tota aquella gent no alenava, tothom parlava amb un to cada vegada més elevat o, com que tenien les boques plenes, accionaven exagerament per tal de no abandonar la conversa. Sempre sonaven les mateixes marxes, mores naturalment, les que amenitzaven la trilogia. Si algú de nosaltres s'atrevia a proposar a mon pare que usara el disc compacte, la seua cara adquiria un posat amenaçador que era impossible suportar més de cinc segons. Llavors, no tenies res a fer, arronsaves les espatlles, giraves 180 graus i tornaves el CD al seu lloc d'origen.

Hi havia safates de totes les grandàries, d'aquelles que la meua iaia preparava tan bé. Amb un paper preciós, blanc, que duia una sanefa al voltant i que sobreeixia per la vora. Estaven atapeïdes de dolços casolans típics d'Alcoi i també de saladets com cocotets i coca amb tomaca o amb farina. Ma mare havia amanit en una taula gran, on solem dinar, tot allò que era per a menjar i

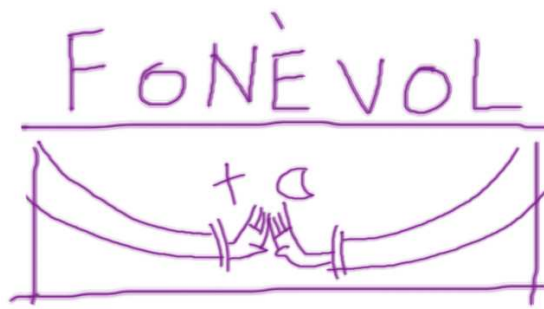
en una taula xicoteta va posar tota la beguda així com els diferents gots, gotets i gotots, segons quina fóra la tria espirituosa.

Jo no entenia perquè s'havia organitzat tant rebombori, si els meus germans ja havien passat per aquest mateix moment i no hi havia ni la meitat de gent, ni de menjar. Reconec que sóc *la xiqueta*, la inesperada, el paquet sorpresa que van rebre els meus pares set anys després de nàixer el meu germà Antoni, però... no era per a tant.

No gosava eixir de la meua habitació. Ja m'havia dutxat, m'havia pentinat i duia la combinació de roba interior amb el barnús damunt esperant que ma mare em donara l'ordre de posar-me la roba. Damunt del llit estava tota ben estiradeta, fins i tot ma mare l'havia ordenada fent la instrucció, d'esquerra a dreta: el jersei, els leotards, la túnica, la caputxa, la faixa, l'armilla i les sabates que... Sabates noves!? Si me les havia fetes mon tio l'any passat? No entenia res.

Per fi, havia arribat el dia. Feia dos anys que m'estava preparant, tots els dijous de vesprada i alguns dissabtes anava religiosament (no es podria dir d'una altra manera) a la parròquia de Santa Rosa per a veure la catequista, Anna, que ens explicava anècdotes sobre el Nostre Senyor i la seua vida. Encara que dos anys en són massa, jo anava contenta i motivada, perquè a banda de poder estar amb les meues amigues, Anna era capaç de fer que un tema com és la religió es convertira en una aventura apassionant. Teatralitzava totes les escenes bíbliques que s'hi prestaven i ens feia participar-hi. Hi havia un bagul enorme de fusta molt antic on podíem trobar de tot: llençols enguinçats, sandàlies de cuir, corda grossa de pita... fins i tot, hi havia una corona d'espines.

Toc, toc, toc... Gemma! Ja és l'hora, comença a vestir-te que ara entre jo i t'ajude. De sobte el cor se'm volia eixir del pit. Aleshores, vaig respirar profundament i vaig seguir els passos que m'havia marcat ma mare: primer, el

jersei; després, els leotards... Quan va entrar ella, jo ja estava pràcticament vestida, només em quedava l'armilla i les sabates, perquè la resta de la vestimenta ja la duria mon pare en el moment idoni.

Quan vaig eixir i caminava lentament pel corredor tots m'estaven esperant al menjador. Com si acabara de representar Agustina d'Aragó al Teatre Calderón tots es van alçar i em van aplaudir. Feien clapir les mans molt fort, molt exagerat i movien el cap expressant que estaven molt orgullosos de mi. En aquell moment ja em vaig descol·locar totalment, ja que entre tota aquella gent estava la figura principal del consistori, l'alcalde, un home que no era precisament benvolgut al si de la nostra família.

Però no acaba tot ací. Si en ma casa hi havia gent, al carrer no us ho puc explicar. La Policia Local havia posat plaques que no deixaven aparcar a la porta i hi havia una mena de barrera que mantenia a uns metres de distància un munt de periodistes que em bombardejaren amb els flaixos de les càmeres i amb preguntes inintel·ligibles, amuntegades i embolcallades pels crits de la gent del carrer. Quina barbaritat! Sí que n'és d'important, realment important, açò de ser dona.

- *Visca la Gloriera!*

- *Viscaaaaaaaaaa!*

Crònica, 15 d'abril de 2050: *"Per primera vegada a Alcoi, una xiqueta, Gemma Amorós i Giner, ha participat desfilant a la Glòria Infantil, un acte que fins ara només havia estat representat per xiquets. Hui la integració de la dona en la festa alcoiana ha fet un gran pas."*

Paloma Ferrer Talens